

SÂU Ở LẠI

QUẾ SƠN – VÕ TÁNH

TẠ KÝ

“Tình đi mau, sâu ở lại lâu dài”
Huy Cận

ĐOẠN TRƯỜNG GỢI LẠI

Bước chân nào nặng phù du,
Ngón tay nào thất sâu tư trối hồn.
Cô đơn rồi vẫn cô đơn,
Bốn mươi thu đó đòi cơn đoạn trường.

Sông xa bãi cát vàng hanh,
Điêu hiu bến vắng, mong manh sương chiều.
Mười lăm năm giấc mộng vèo,
Bốn dây nhỏ máu xuôi theo Tiền Đường.

Từ em lần lữa lâu xanh,
Cuộc say đầu tháng, tàn canh, vẫn thừa.
Chừ đây bên cạnh người xưa,
Nửa đêm tái ngộ nghe mưa cuối trời.

Mà thôi, đàn kiếm giang hồ,
Trở về cát bụi, cơ đồ ngã nghiêng.
Say đến khóc, cười như điên,
Ngàn xưa đọng lại một thiên não người !

BUỒN NHƯ

Tặng Tôn Thất Trung Nghĩa

Buồn như ly rượu cạn,
Không còn rượu cho say.
Buồn như ly rượu đầy,
Không còn một người bạn.

Buồn như đêm khuya vắng,
Qua cửa sổ trông trăng.
Buồn như em nói rằng :
Nhớ anh từng đêm trăng.

Buồn như yêu không được
Dù người yêu có thừa.
Buồn như mối tình xưa
Chỉ còn dòng lưu bút.

Buồn như buồn như thế,
Buồn như một kiếp người.
Đây cõi lòng quanh quẽ
Buồn như đoá hoa rơi !

THẾ HỆ BỐN LĂM

Tặng Nguyễn Liệu

Chúng tôi :
Những kẻ sinh ra chưa biết nụ cười,
Đã thâm khóc trong bao năm khói lửa.
Mười tám tuổi, vải thô thay nhung lụa,
Giày vỏ xe hơi mòn gót liền khu,
Một dải miền Trung rừng rậm, sương mù,
Vui kháng chiến, tình non sông muối mặn.
Chúng tôi lớn trong tiếng rền lựu đạn,
Ba-lô da nặng trĩu cả vai gầy.
Những bà mẹ già run rẩy đôi tay,
Rót từng bát nước chè trưa nắng gắt :
- “lũ chúng nó mới công đồn giết giết”.
Chúng tôi :
Thế hệ bốn lăm
Vui chưa bao nhiêu nhiều lúc khóc thầm
Một phần tư thế kỷ,
Lừa lọc, gian ngoa, một bày ác quỷ,
Tuổi thanh xuân tàn như một giấc mơ !
Hoảng hốt, điên cuồng, nhân nhục, bơ vơ,
Nắm tay nhỏ đưa lên trời phản đối,
Và tự hỏi : mình làm gì nên tội ?
Bốn lăm ! Bốn lăm !
Tiếng vọng xa xưa, nắng cháy, mưa dầm,
Lòng đất mẹ lại một phen chua xót !

Chúng tôi yêu núi Ba Vì chót vót,
Sông Cửu Long cuộn cuộn chảy ra khơi,
“*quê hương mình nghèo lắm ai ơi !
mùa đông thiếu áo, hè thời thiếu ăn*”
Thời gian qua đã ba chục mùa xuân,
Trai mười tám tóc ngả màu sương gió,
Những đêm đô thành men cay mắt đỏ,
Nhìn trong ly bỗng thấy bóng mình xưa.
Gác trọ buồn thiu nằm khểnh nghe mưa,
Xót thân thể, nhớ từng thằng bạn học.
Ngâm thơ người xưa đau mình cô độc,
Rồi áo cơm thay thế chuyện giang hồ,
Đôi lúc buồn tình làm một bài thơ !
Bồn lắm ! Bồn lắm !
Những kẻ ra đi, những kẻ đang nằm,
Những kẻ chết, những kẻ còn vất vưởng
Chúng ta làm gì ?
Thuyền con trong cơn gió chướng !

ĐIỆU BUỒN XỨ NÚI

Tặng Thanh Trúc

Cao nguyên buồn rử sương chiều,
Gió e ấp gió, cây đìu hiu cây.
Người lên đày xứ xa này,
Ngoảnh đi đô thị còn say dậm về.
Càng lên càng lạnh bốn bề,
Nào đâu luân vũ đêm hè năm xưa ?
Giữa trưa sao nắng chẳng về,
Càng say khói thuốc, càng tê môi sâu.
Ga bên vắng tiếng còi tàu,
Phải đây sa mạc pha màu thiên thanh ?
Không ai tiễn buổi lâm hành,
Ba mươi mấy tuổi tro vành mắt sâu !

SƠ NGUYỆN

Cho Tuyết Hồng

Hay là tôi đến thăm em ?
Chiều không mưa, trăng chưa ngả bên thềm,
Đường nhân thế lối đi về Vĩnh Viễn
Tôi chín chắn như thủy thủ già vượt biển
Đọc mây sao tìm hướng của phong ba.
Mùa lỡ xuân mà ngày cũng sắp tà,
Nên do dự khi mang buồn đến biếu.
Người con gái thường vô tình chẳng hiểu
Kẻ thương mình thức trọn giấc chiêm bao.

Ba mươi tuổi rồi biết nói làm sao,
Lòng luyến mộ lần ít nhiều chua chát.
Trời hôm nay vài gợn mây tím nhạt.
Hay là tôi đến thăm em ?
Thương là thương, dù đêm trắng cả đêm
Vẫn thức chép những vần thơ gửi tặng.
Lòng chúng ta hẳn nhiều phen cay đắng,
Đường em đi hoa đẹp nở bao lần ?
(Những đoá hoa tình của một thời xuân)
Cũng buồn thật nếu nhìn nhau đắm đuối,
Cũng chán thật nếu lòng kia tiếp nối,
Và yêu đương thành những chiếc hôn nồng,
Giác chiêm bao gợn gợn những đường cong.
Hay là tôi đến... ?
Dòng mắt em xanh,
Mong manh mong manh,
Nửa chiều sơ ngượng.

ANH CHO EM MÙA XUÂN

Tặng Phạm Công Thiện

Mỗi đêm một gói thuốc,
Hút nhiều nứt cả môi,
Nỗi buồn không nói được,
Nỗi buồn ăn vào tôi.

Trời mùa đông rừng núi,
Đời mùa đông vô cùng !
Bánh xe nào tung bụi,
Nhịp chim nào đã ngưng.

“Anh cho em mùa xuân”
Giọng ca buồn quá sức !
Cô gái đầu cúi gục :
- Anh cho em mùa xuân.

Mớ tóc xanh đã bạc,
Mớ môi hồng đã phai,
Anh cho em gió lạc,
Anh cho em mưa dài !

Trời mùa đông rừng núi,
Đời mùa đông vô cùng !
Hút thuốc trong bóng tối,
Khói có bay lên không ?

XIN

Tặng N.T. Lê Tấn Lộc

Chỉ xin một nửa miệng cười,
Chỉ xin một phút bên người yêu thương,
Chỉ xin một chút dư hương,
Gọi làm duyên suốt nẻo đường viễn du.
Cổ nhân, thôi đã tạ từ,
Dăm năm đấy nhỉ, thực hư thế nào ?
Má còn làm thẹn hoa đào,
Mắt còn làm nhạt ngàn sao trên trời ?
Tóc còn xanh mượt đôi mươi,
Lòng còn vui thưở hoa cười ước mơ ?
Riêng đây từ lạc thế cờ,
Đắng cay cười cợt, ngân nga khóc thầm !
Trang tình sử, chuyện tri âm,
Khổ đau ai thấu được tâm sự này !
Phong yên từ độ những ngày...
Hậu đình hoa chẳng chau mày thế nhân.
Đình đồng chưa vững ba chân,
Hai bờ cùng nổi phong trần cá hai !
Mắt sâu trắng những đêm dài,
Xin cho chút mộng để cài lên mi.
Ngày mai, thôi tính làm chi !

CHUYỆN BUỒN

Rồi những chuyện thần tiên bên xó bếp
Chẳng làm mê lứa tuổi đã ba mươi
Thầm ước ao thay đổi một chân trời,
Không thấp nển để tưởng rằng ánh sáng.
Quy mỗi gói nguyện cầu về dĩ vãng,
Thuở xa nào em gái nụ mười lăm,
Giác tiền thân sánh phượng một đêm rằm,
Xếp tình sử, gấp tay ngà làm gói.
Tuy thân thiết mà không hề tội lỗi,
Yêu say mê chẳng tính chuyện vòng tròn,
Bởi vì yêu là trốn bớt cô đơn,
Mà trời buộc làm phiền nhau biết mấy !
Chàng trai trẻ mơ phượng hoàng sẽ gáy,
Thời hoàng kim cửa mở suốt năm canh,
Có vì vua từ trong đám dân lành
Trốn không được đành lên ngôi cửu ngũ,
Luật pháp bỏ, dẹp luôn oai cuồng vũ,

Giếng đào đi, ruộng cày lấy mà ăn.
Nhưng buồn thay là những chuyện trên trần,
Thế chiến quốc sao bày ra lắm thế ?
Có kẻ yêu nhau vội vàng quá nhẹ,
Trao tờ thư, để ngõ cửa khuê phòng,
Mà ái tình bốn vó ngựa truy phong !
Lứa tuổi ba mươi đời chưa vui mấy,
Buồn thương đọt dào cười mà lệ chảy :
Chuyện tài hoa người lớn chẳng thèm nghe,
Chuyện thần tiên con trẻ chẳng say mê,
Nên chuyện buồn nước mắt ngập tràn mi.

THÊM BUỒN

Tặng Lê Khắc Lý

Tôi sẽ chết dễ dàng hơn đã sống,
Mất không buồn vì nhắm đến muôn thu.
Con chim nào xanh, giấc mộng nào hư,
Lời bay bướm lặng dần vào dĩ vãng,
Ba mươi đến khỏi lo tiền cơm tháng !
Cô mỉm cười, cô có biết gì đâu !
Tôi từng nghe chó sủa suốt đêm thâu,
Và chim hót suốt mùa đông lạnh lẽo,
Ồi con chim hồng từng bay lạc nẻo
Đường về trái tim hun hút thời gian.
Thuở xưa kia người ấy đẹp tuyệt trần,
Cao nguyên ngực, Thái bình dương mắt biếc,
Anh đào môi, tóc trường giang quân riết
Tháp da gà chưa một bóng du lang.
Tôi tới bên ai lời nói ngập ngừng...
Ốc đảo chập chờn giữa trưa sa mạc,
Gót ngọc quay đi, một người chết khát !
Thuở xưa kia thời mười tám, hai mươi,
Có chàng trai cười vẫn nở trên môi,
Tin tưởng lắm chuyện trên trời dưới đất,
Nhân ái, Công bình, Yêu thương, Bất khuất
Viết chữ hoa trong óc trẻ mười lăm !
Khi ba mươi biết được chuyện xưa lắm
Thì đau khổ đã hằn trên trán nhỏ,
Thì uất hận vạch trời nhưng chẳng tỏ,
Rồi cô đơn như một kẻ chẵn cừ
Trên đời cao nhìn tinh tú luân lưu.
Tôi hốt hoảng như một người phạm tội,
Tôi muốn chạy nhưng mà đường nghẽn lối,
Chúa thì xa, Phật cao vút từng không,
Phật tại tâm nhưng tâm đã bênh bồng,
Tiếng chuông Chúa không ru hồn kẻ khổ
(Một chiếc linh hồn mang mang thiên cổ)

Tôi tới bên em quỳ xuống nguyện cầu,
Em đẹp vô vàn như hạt trân châu,
Ai yêu mến mà không hề nói quá !
Nhưng than ôi em không là tượng đá
Đội thời gian nhìn kẻ thế nhân qua,
Tôi làm thơ để mang tiếng tài hoa,
Mà vần điệu chỉ là châu ngọc hảo !
Thương vợ vẫn tự mình gây gió bão,
Trách vu vợ mà chẳng trách mình ngu,
Thời loạn ly khởi sự tự bao giờ !
Tôi sẽ chết vô duyên như đã sống,
Đất nghĩa trang có chắc chỉ còn rỗng,
Không biết nằm đâu sẽ hướng phương nào ?
Nghĩ thêm buồn cho câu chuyện mai sau.

HOÀI

Viết một bài thơ buồn nữa đây,
Đêm đêm nằm đếm đóm sao gầy,
Chao ôi ba chục năm trời nhỉ,
Mà vẫn còn mơ nguyệt mái tây !
Từ thuở hai mươi lòng cứ tưởng
Ngàn năm tay đẹp vẫn trong tay.
Gió đâu bỗng đổi chiều thay hướng,
Tình ở đầu môi, ở cuối mày !
Một giấc hoàng hoa chưa chắc tỉnh,
Nửa ly hoan ngộ lấy gì say,
Tùng phen đất lạ thương thân thể,
Những trận cười như thoáng gió bay.
Khúc Phụng còn vang thê ước đó,
Lời hoa đành bật ái ân này,
Hoa tàn, ước hão, thê sông vậy,
Bóng dáng thuyền quyên vẫn nước mây.
Tuổi trẻ đã đành khờ khạo quá,
Ái tình đâu đến kẻ thơ ngây !
Thời hai mươi ấy xa lãng lãc,
Khói lửa còn cay đôi mắt cay.
Chạnh chút niềm riêng ai oán tí,
Thương mà không nắm trọn bàn tay.
Tóc ai xanh phủ cù lao gối,
Phấn bướm bay đầy giấc bướm bay.
Còn hỏi : - quên em rồi chứ nhỉ ?
- Quên rồi qua chén rượu không say,
Quên rồi qua lớp vàng son ấy,
Mí mắt thời gian khép lại ngay.
Tay ngọc nâng niu lâu ảo mộng,
Bao nhiêu người ngọc đã chuyển tay !
Dòng thơ lưu niệm dăm năm trước,

Tình cũ còn thơm hương Liễu Trai.
Từ dạo tay không mơ nghiệp lớn,
Sử kinh qua một tiếng than dài !
Trường thành vạn dặm rêu xanh đá,
Thắng những ai mà bại những ai ?
Đình trường một phen trời ngó lại,
Múa gươm trên mộ kẻ anh tài !
Hỡi ơi những chuyện ngàn xưa ấy
Chép miệng mà nghe thâm đắng cay !
“Kỷ độ long tuyên...” ngâm lạc giọng,
Mà non sông vẫn khói mù bay.
Ai mãi kiếm rì, ai nâng chén ?
Cửa sổ chiều chiều mây trắng bay.

MỘT MÌNH

Tặng Lê Vinh Thiệu

Nằm sông nghe gió lay rèm cửa,
Ba chục năm tròn, hai cánh tay
Buông xuống từ khi cười gượng gạo,
Má sần lất phất hạt mưa bay.

Trang sách, trang tình : mới nửa trang,
Cớ sao lụi cả một trời trăng ?
Bể Nam chim chẳng theo chiều gió,
Nhịp sóng trùng dương vẫn thở than.

Òi hoa hàm tiếu, nụ sơ khai,
Một trận cuồng phong hoa tả toi !
Những nụ môi hồng chưa kịp hé,
Vài giây hạnh ngộ đã qua rồi !

Bất tri tam bách... ngàn năm nữa
Tiếng thở than còn nguyên thở than !
Một bước chân người qua trước cửa,
Rồi xa, xa mãi chẳng dư vang.

LẠI MỘT BÀI THƠ TÂM TÌNH

Tặng Lê Sĩ

Lại một bài thơ tâm tình
Của người ba mươi tuổi chẵn,
Ai lại than dài, thở vắn,
Đau thì ngâm miệng làm tỉnh !

Từ khi sông núi ôm sầu,
Dân lành đánh thân trâu ngựa !

Từ khi núi sông binh lửa,
Mấy người đục nước buông câu ?

Ở đâu cỏ không dám mọc,
Nghênh ngang một lũ gian tà.
Ở đâu dân không dám khóc,
Tuy rằng đau thấu thịt da !

Mười năm mắt chưa ráo lệ,
Đầu tang nghiêng cạnh đầu tang,
Mười năm đàn con lạc mẹ,
Lòng nào mơ chuyện cao sang.

Ở đây ngàn hoa cứ nở,
Ngàn môi nhấp rượu ân tình,
Bên kia ngàn môi nức nở,
Ngàn hoa nhạt hết hương trinh.

Thế hệ những người đã khóc
Đứng lên góp một nụ cười,
Góp một cánh tay gân guốc,
Cho đời chỉ chớm đôi mươi.

Lại một bài thơ tâm tình
Của người ba mươi tuổi chẵn,
Ai lại than dài, thở vắn,
Dù trăm, dù vạn bất bình...

VIẾT TRANG TÌNH SỬ

Tặng Thế Viên

Ai về xứ mộng, xứ mơ
Cho tôi gửi ít vần thơ tặng nàng :
- Sông Hương lắm chuyến đò ngang,
Chờ anh em nhé, đừng sang một mình.
Chờ anh kể chuyện tâm tình :
Từ anh theo đuổi những hình phù vân...
Thôi em, đã lỡ một lần,
Mấy năm đau khổ đã dần vui vui,
Nghĩ thương kẻ ấy sai lời,
Nghĩ thương em những mong đời anh nên.
Xa xôi nhiều lúc anh quên
Rằng em gái vẫn chong đèn đọc thơ,
Vẫn cầm duyên để đợi chờ,
Vẫn trông phượng đỏ hai bờ Hương giang.
Chiều lên huyền hoặc bướm vàng,
Em như công chúa mơ màng Thâm hoa.
Không, em tôi còn mẹ già,

Còn đàn em đại, cửa nhà cậy trông.
Có ai nhắc chuyện lấy chồng,
Thì em đôi má ửng hồng thêm duyên.
Gặp mình chưa đạt lời nguyên,
Anh không mong được chung thuyền ấy đâu.
Khi mô người bỏ cau trầu,
Cho anh biết để ủ sầu lên men,
Để anh vụn nhỏ ngọn đèn,
Viết trang tình sử cùng tên một người.

THÌ TRANG TÌNH SỬ...

Có người thường hỏi thăm tôi
Viết trang tình sử tới hồi chót chưa ?
Có trắng vàng ngập phen thừa ?
Có đêm chẵn gối nghe mưa ngoài trời ?
Thưa rằng : không viết nữa rồi,
Một trăm câu chuyện trên đời giống nhau !
Ai làm cho tóc bạc đầu ?
Cho câu kỳ ngộ thành câu già từ ?
Đã đành là việc riêng tư,
Đã đành là để tờ thư vỡ vàng,
Đã đành lấm chuyết dò ngang,
Sông sâu khá dễ... nên sang một mình.
Làm trai mơ khúc Hậu đình,
Trách chi thương nữ mang tình bán rao !
Đời đem vàng độ yêu đào,
Cho nên son phấn dự vào gió sương.
Góp tài hoa dựng đoạn trường,
Ba trăm năm nữa ai thương chúng mình
Nói chi chuyện nhục cùng vinh,
Giai nhân thất thế, thư sinh thần thờ.
Chẳng thà liều một thế cờ,
Đem thân trai đổi những giờ thịnh suy,
Chẳng thà liều một chuyến đi,
Để đôi người bạn chờ khi trở về.
Còn hơn nhìn mãi vết xe,
Còn hơn nhớ mãi trăng thề năm nao ?
Còn hơn cháo múc tiền trao,
Tóc xanh bạc tóc, môi đào héo môi.
Chong đèn khuya viết chuyện đời,
Tình xưa sử nên hỏi ơ còn gì !
Mười lăm năm một Kiều Nhi,
Ba mươi năm hỏi làm chi bây giờ ?
Tâm tình : lỗi một đường tơ,
Thế tình : loạn giữa hai bờ lợi danh,
Nhân tình : khi rách, khi lành,
Thì trang tình sử lại đành dở dang.

TÌNH XƯA SỬ NÉN

Hoang sơ tím áo nữ kiều,
Ngọt môi mùa loạn ngàn xiêu gió thành.
Mộng vừa rụng ngọc Oanh Oanh,
Nửa đêm cùng nửa tuổi xanh dâng chàng.
Tình xưa sử nén dăm hàng,
Gói hai thứ tóc, tay choàng tâm tư.
Sơ giao, tiết tấu, tờ thư :
Chữ Chân cùng với chữ Hư hẹn hò,
Rằng em người xứ Long hồ,
Rằng nhà em ở bên bờ Tiền giang...
Bỗng dưng không tiếng oanh vàng,
Mà sao giấc mộng yêu nàng bỗng dưng...
Thương thương huyền hoặc, nửa chừng,
Bóng gầy chiếm hết một vùng không gian.

NIỀM BỀ DÂU NÀY

Tặng Vũ Thước

Ta viết bài thơ thương nhớ đây,
Run run tay ấy nắm tay này,
Bao lâu em lạc hồn ta nhỉ ?
Đô thị cười nghiêng mí mắt gầy.

Ta vẫn chờ em héo cả thơ,
Đèn khuya đêm trắng nẻo tương tư.
Tóc tơ có kẻ ngàn năm hẹn,
Ai hẹn ngàn năm chuyện tóc tơ ?

Từ thuở quen nhau, rồi cách biệt,
Lòng nghe còn nặng chuyện tang thương,
Mà đâu bề dậy từ chinh chiến,
Từ thuở trên đầu tóc điểm sương.

Mê lối vàng son, lạc những đâu ?
Em ơi má thắm có nguyên màu ?
Bên hiên Lâm Thuý câu tình tự,
Niềm bề dâu này tiếp nối nhau.

XIN THẬT IM

Thật im, thật im, nghe kìa em đêm cạn,
Trắng dờn sương mà lạnh thấu tâm can.

Miệng cười ư ? sao lệ vẫn đôi hàng ?
Hứa hẹn hão ! không buộc lời gió lại.
Tay đã giao tình, việc đời oan trái,
Hay là ngu, là dại, rất là điên !
Em dẫn tôi qua ngàn xứ ưu phiền,
Chim gãy cánh, sao rơi, hoa héo rụng !
Và mắt tôi khi không còn mơ mộng,
Và hồn tôi khi không hát thợ yêu,
Vốn tài hoa nên tình cũng rất kiêu,
Chọn lựa quá nên tôi nhâm đến chết !
Đời gian ngoa mà mình không quý quyyệt
Nên đành thua cho đến trắng hai tay !
Trách gì ai đường nghĩa địa buồn thay !
Xe dẫn xác lác lư từng vó ngựa...
Xin thật im, thật im, im thêm chút nữa.
Ồ vô duyên đừng vờ thể em ơi !
Kìa xem trăng ngả ngựa đã lâu rồi,
Chim vỡ cổ vì cất cao giọng quá !
Bởi tin lắm nên không ngờ dối trá,
Bởi miệng hoa còn biết gửi tin yêu,
Ai dựng bình minh bằng ánh nắng chiều,
Và sao rụng chứ không phải là hoa nở,
Cửa lòng đóng, cửa mở kia sắp mở,
Xin im giùm, thật im nữa, em ơi !
Đừng có thời gian em đã chẳng xa tôi.

THU

Bông dung không hẹn mà thu tới,
Sông : một dòng thu chảy lặng lẽ,
Lá úa : chút lòng ai khắc khoải,
Lòng ai chẳng rụng với mưa thu !

Cặp mắt thu kia còn lạnh lạnh,
Môi thu nhà ấy nhạt màu son,
Hồn thu vương vấn theo đôi cánh
Áo trắng mùa thu nắng héo hon.

Trên lớp thành xưa rêu phủ đá,
Nhạc buồn còn đọng giọt mưa thu.
Phòng khuê phần nhạt, hoa tàn tạ.
Mà bóng tình quân vẫn mịt mù.

Người đẹp thu về tan ước mơ,
Thiên thu còn lại những vần thơ :
« Hàn y xứ xứ thôi đao xích... »
Riêng một lòng đây chịu hững hờ.

MƯA ĐẦU THU

Hoa cúc bao giờ mới nở đây ?
Trời run nhè nhẹ đáng thu gầy,
Tương tư bờ cúc vàng lưng giậu,
Sông rộng thêu hình đôi bóng mây.

Cầu vắng bâng khuâng bước học trò,
Dặm tà áo trắng dệt thêm mơ.
Chiều nay nắng chỡ buồn không hết,
Thu chớm thu rồi, thơ chớm thơ.

Duyên ngập ngừng duyên buổi hẹn đầu,
Không cần lạnh lạnh mới thương nhau.
Cớ sao sương khói điều hiu quá,
Thu đến ai người khóc chuyện Ngâu ?

Chim nhỏ không buồn nhảy giậu thưa,
Thời gian chùng chuyển điệu sang mùa
Mây chao, nước lạnh, thuyền im bến,
Rời rạc đầu thu đôi giọt mưa.

Lệ ở trên trời, mưa thế gian,
Tình xưa còn lại nửa cung đàn.
Mái tranh thánh thót niềm tương biệt,
Thư viết chưa hề gửi cố nhân.

CÂU CHUYỆN MƯỜI NĂM

Tặng Xuân Ái

Mười năm qua tỉnh giấc mộng sông hồ,
Nghiêng mái tóc soi trên dòng mắt nhỏ,
Kẻ thư sinh gói đầu trang sử cũ,
Tỉnh đốt tay lòng lạnh chuyện keo sơn,
Thời loạn ly chợp mắt đã cô đơn !
Những bước chân qua nghìn trùng sông núi,
Cuốn dây thép gai, mơ về Hà Nội,
Đôn, đêm đông, phùng phục lỗ châu mai !
Ồi chàng trai từ mười mấy năm xưa,
Máu, liềm thử, mặn như là nước mắt !
Ai khóc đâu nào ? cái gì đã mất ?
Tháng ngày trôi chậm chạp gót đưa ma.
Cô em xưa trong trắng tuổi mười ba,
Mười sáu tuổi cười trong cơn thác loạn
Hai mươi tuổi... cánh dơi nào quái đản
Trùm thời gian, nhốt úp cả không gian,
Nhấn phím chưa xong, đứt phứt dây đàn !

Trang loạn sử chép thêm nhiều chuyện lạ,
Chấp đôi tay gầy nguyện cầu cao cả,
Dòng tin yêu cạn róc tự bao giờ !
Chập choạng bóng hình qua những vần thơ,
Khép mi lại, màu xanh vừa thoáng hiện
Màu mắt người yêu hay màu nước biển ?

RỤNG RỤNG

Đôi nàng hoa nhớ bướm
Rụng rụng giọt sương mai
Gió tình đem ý ướm
Lảo đảo lệ tuôn dài.

Bát trời bao la lắm
Sao ngọc lạnh rụng rụng
Mây thưa che chẳng ấm
Đôi giọt rớt lung chùng.

Sáo ai run nước nở
Mi tiên hồng tương tư
Bàn tay ngà bở ngỡ
Lật từng trang tình thư.

Mắt huyền rụng rụng lệ
Nàng úp mặt xuống bàn,
Thơ tình gieo lạc điệu
Rụng rụng lòng thi nhân.

ĐÊM SAO

Tặng Cam Duy Lễ

Ngày suối biếc cười nắng nai ngớ ngẩn,
Ngày hoa rừng nở lấp ánh sao đêm,
Ngày chim hót, cỏ cây buồn vớ vẩn,
Đó là ngày vừa mới được quen em.

Hội thảo đã đủ đầy chim với suối,
Cây nhìn trời, sao cúi xuống lưng nai,
Nước trong vắt coi chùng đầu sỏi cuội,
Em của anh chừ, ai của ngày mai ?

Trong tiếng gió, nghe chùng hoa trách móc :
- Hương dù bay, lòng gió vẫn vương hương.
Trong tiếng suối, nghe chùng hoa muốn khóc :
- Suối dù tuôn, hoa vẫn đẹp như thường !

Ngày mái tóc không còn xanh được nữa,
Ngày đôi tay thôi dệt mộng phù hoa,
Thì em sẽ vì anh mà mở cửa
Trông lên trời, đếm những điểm sao xa.

BÀI THƠ DỄ HIỂU

Tôi viết cho anh
Bài thơ dễ hiểu,
Đây không mắt xanh,
Tóc không là tơ liễu,
Không cảm ca nào nuốt bến Tầm Dương,
Không mộng xa vời những chuyện mười phương,
Không bóng dáng hồ ly, không má thắm,
Không cuộc tình duyên nửa chừng thông cảm.

Bài thơ tôi
Nói chuyện yêu đời,
Vì bài thơ đẹp, anh ơi !
Chỉ là nói được những lời của anh.
Anh yêu đất hiền lành,
Yêu con trâu, cái cuốc,
Yêu đàn con lem luốc,
Yêu đồng lúa xanh xanh...
Lời thơ đẹp tựa tâm tình :
*« Hôm qua tát nước đầu đình,
Bỏ quên cái áo trên cành hoa sen »*
Đạo nào gió lên
Đời anh chuyển hướng, bờ tre tan tành,
Máu loang bờ ruộng,
Nhà thân yêu lửa đốt ra tro.
Con anh bữa đói bữa no
Vợ anh sớm bến, chiều đò gian nan.
Anh thề chịu cực làm dân,
Còn hơn sung sướng làm quân quên thù !
Thơ tôi không chép
Những vần âm u,
Tay anh rắn chắc
Xây đời tự do.
Mồ hôi hoà với vần thơ đẹp :
Mong được ngày mai sống ấm no.
Bài thơ dễ hiểu
Viết đầu mùa thu,
Gieo không vần điệu
Lòng không rã rời.
Những vần thơ loạn, anh ơi !
Làm sao ăn nhịp với lời thơ anh.
Nhạc điệu kinh thành

Điên cuồng, uỷ mị,
Áo tôi đứt chỉ
Vải nhạt màu xanh,
Một bài thơ rất hiền lành,
Đọc lên giữa lúc tan tành núi sông !
Ngày mai trời lại ửng hồng
Đất, thơ thành vợ thành chồng với nhau.

CÓ LẼ NÀO KHÔNG VIẾT KHÚC THƠ VUI

Tặng Thạch Thái

Có lẽ nào không viết khúc thơ vui ?
Hoài hoa xưa ngày tuổi chớm ba mươi,
Một cánh bướm đầu dằm theo người trước,
Nửa mảnh trăng sông chìm sâu đáy nước,
Nghìn thu sau còn lại chuyện nghìn thu.
Có kẻ dong chơi sông nước Ngũ hồ,
Có kẻ sang sông đi vào Đất chết,
Khúc phượng cầu hoàng cuốn theo mắt biếc,
Còn Mái tây khắc khối khói hương sầu,
Sóng tóc Ngu Cơ gờn gợn vó câu
Thuyền vẫn chở những tài hoa bạc mệnh !
Ai bói cỏ thi tìm cơ hưng thịnh ?
Có lẽ nào không viết khúc thơ vui ?
Ôi ai ơi, một giáp đã qua rồi,
Từ khói lửa... chuyện lại xưa em nhi ?
Trơ trên phường gian, dạn dày gái đĩ,
Núi vàng cây, sông cạn nước đau lòng !
Những đào hoa không đợi tiểu đông phong,
Buồn thay nhi, chi nghênh nam bắc điều !
Một dải giang sơn nhịp cầu vẫn thiếu,
Nhớ nhung rồi năm dáng cửa ô xưa,
Những chiều qua Hà Nội tím mong chờ !
Gươm báu, rùa thiêng, nữ nào quá khứ,
Lừa lọc, đảo điên, một bày thú dữ
Xua nhau về sống lại thưở nguyên khôi
Nên thiên đường đổ vỡ khắp muôn nơi !
Ôi những cô em vừa trăng mười sáu,
Ô nhục xác hồn, thù mờ tinh đầu,
Những chàng trai giẫy giữa tuổi hai mươi,
Dòng biên giang sông sắc giọng ai cười !
Có lẽ nào không viết khúc thơ vui ?
Những bàn tay của lúa tuổi đang tươi
Xin góp nên để đêm dày được thấp,
Hoài vọng mười phương tuy rằng cao thấp
Mà cùng yêu tha thiết mảnh trời xanh,
Mà cùng say gỡ nhịp khúc đang trình.
Đi dựng đời tươi cho em mười sáu,

Cho môi thắm son, cúc vàng lưng giậu,
Cho tài hoa khôi luy nợ đa cùng,
Cho đào hoa y cựu tiêu đông phong,
Mắt biếc bờ câu không là suối lệ,
Người anh phong trần cùng cô em bé
Dắt tay nhau về lại mái nhà xưa,
Có dòng sông và có tiếng ai cười.

HẸN MỘT NGÀY MAI

Tặng Phổ Đức

Chuyện đời nhạt mộng, phai thơ,
Tương tư ngàn kiếp thương vờ, khóc lây.
Ai buồn vì chiếc lá bay,
Ai vui chi cảnh đọa đày ai ơi !
Ai nâng tiếng sáo tuyệt vời,
Ai say tiếng súng cho đời khổ đau ?
Ngàn năm trước, vạn năm sau
Nghĩa gì nếu chẳng thương nhau hỡi người !
Máu xương là chuyện để cười,
Thì đây máu chảy, xương rơi mấy mùa.
Bảo rằng được với rằng thua,
Con sông chia cách chẳng vừa đây ư?
Bên kia có một mùa thu,
Bên này ta cũng có dư lá vàng.
Bên kia tan nát xóm làng,
Bên này phần mốc, hương tàn khác chi !
Ngồi buồn tính chuyện ra đi,
Núi ngăn, sông đốn, ngại khi trở về.
Nhớ xưa có kẻ đã thề,
Mà nay đôi lứa đôi quê cực lòng.
Dài dằng dặc những đêm đông,
Trôi qua vùn vụt những dòng sông tươi,
Héo hắt lấm những môi người,
Và vô duyên quá nụ cười cổ nhân
Vu vơ nhớ chuyện xa gần,
Giật mình : đời đã mấy lần sang ngang.
Mẹ già cội cút dưới làng,
Em yêu trên phố, đôi đàng tâm tư.
Bao giờ hoà dịu tiếng thu,
Cho hoa kết trái, cho mù hoá mưa,
Có chợ sớm, có đò trưa,
Có cô em bé tiễn đưa lên đờng,
Có buồm căng gió mười phương,
Có mắt phố phường, có má thôn quê,
Có đi mà cũng có về,
Có vạn lời thề sẽ giữ sắt son.
Bờ tre xanh mát tâm hồn,

Khuất nẻo đường mòn có mái nhà tranh.
Có người ta gọi « em anh »
Có giấc mộng lành mới dệt hôm qua.
Có muôn bướm, có ngàn hoa,
Đời không gian khổ như là hôm nay.
Không buồn vì chiếc lá bay,
Mà vui xây dựng cho ngày tương lai,
Cho êm ấm lẫn trong ngoài,
Cho hoa thêm đẹp, cho người thêm tươi.
Ai nâng tiếng sáo tuyệt vời,
Ta cầm bút chép những lời thơ xanh :
“Ngày mai em hẹn với anh,
Ngày mai trọn khúc ân tình, ngày mai...”

ĐÊM GIÁNG THẾ

Tặng Nguyễn Ngọc Đĩnh

Hỡi Thượng Đế, suốt đời con đơn chiếc,
Đi vu vơ như lạc nẻo thiên đường,
Thân cát bụi chẳng còn chi hối tiếc,
Nhưng lòng riêng khao khát chút tình thương.

Con ngẩng mặt : đêm nay trời nạm ngọc,
Quê cha đâu ? đường lối hẹp kinh kỳ.
Thuyền vật chất trôi xuôi về địa ngục,
Trong lòng con còn dội bước con đi.

Nợ với đất ngày mai con trả đất,
Đời vui chi, cười khóc vẫn xô bồ !
Tiếng chuông Chúa những chiều sầu sắp tắt
Gọi đêm về vây phủ kín thành đô.

Đêm giáng thế, chiêm lành quỳ lạy Chúa
Thương đàn chiên nằm dưới gót sài lang,
Chúng con sống đau buồn trong khói lửa,
Thây chồng thây ngăn mắt lối thiên đàng.

Đấng Cứu Thế tình yêu trùm vũ trụ
Vâng ngôi cha làm một kẻ chẵn cừ,
Xin vớt lấy những linh hồn đen tối,
Đang điên rồ cười khóc suốt đêm thâu.

DÂNG

Tặng Cao Thế Dung

Đêm lạnh bốn bề gió rú,
Trần gian mệnh mông hoàng hôn,

Thời gian trở về bến cũ,
Thịt xương xua đuổi linh hồn.

Cầu nguyện hai vì sao lẹ,
Rung rung mắt đẹp hiền hoà.
Tay ngọc tròn tin Đức Mẹ,
Đêm huyền ngào ngạt ngôi Cha.

Có thở chiêm lành mến Chúa,
Nơi nơi cỏ mướt, đồng xanh,
Có thở đời là nhung lụa,
Danh từ chỉ có Em, Anh.

Lạy Chúa, mùa xưa đã hết,
Không còn nhung lụa, anh em.
Nhân loại đi về cõi chết,
Giẫm tan từng giọt sương đêm.

Ai đọc dòng kinh huyết lệ ?
Ai rung chuông động luân hồi ?
Hẹn gặp nhau ngày tận thế,
Không Ta và cũng không Tôi.

Chúng con quỳ dâng ngưỡng mộ,
Lòng tin sắt sét không dời.
Vũ trụ rồi đây sụp đổ,
Điềm xui từ cánh sao rơi.

Chúng con thương nhau trọn kiếp
Như lời chúa dạy từ lâu,
Chắc chẳng còn gì cao đẹp
Cho bằng nhân loại thương nhau.

THƯ GỬI MẸ

Tặng Tạ Hồng Nguyên

Hôm nay tiếng súng không còn nữa,
Sông núi ngùi thương chuyện núi sông,
Con biết quê nhà sau khói lửa
Mẹ già tựa cửa đứng chờ mong.

Lụa có vàng như thở thái bình ?
Vườn ta còn mấy ngọn cau xanh ?
Đất khô tay có đau không mẹ ?
Cha vẫn ngâm nga khúc viễn hành ?

Chị Hai chắc hẳn vui gia thế ?
Em Ngọc năm nay sắp lấy chồng ?

Từ thuở con đi rồi chẳng biết
Cô hàng xóm ấy có sang không ?

Và mẹ bao đêm thương nhớ con ?
Tuổi già trái chín chắc chi còn !
Sông sâu, núi thẳm, đôi đường cách,
Ngày một ngày thêm chuyện héo hon.

Kinh thành mẹ hẳn không ung đến,
Lặn lội chi cho cực tuổi già.
Nghĩ lại đời con thêm hồ thẹn,
Khác nào như thuở bước chân ra.

Thuở ấy cầm tay mẹ dặn dò :
- Phó phờng không phải để chi mô !
Và đôi mắt mẹ rung rung lệ,
Đôi mắt bây giờ chắc héo khô !

Thân nghèo nhiều lúc không vui lắm,
Nhưng chẳng bao giờ con ước mong
Một cuộc đời như thiên hạ ước,
Bởi vì còn chuyện đục hay trong.

Nói mãi rồi ra cũng thể thôi,
Núi sông cách trở mấy năm rồi,
Con mong nếu bắt thư này được
Thì mẹ cho con biết ít lời.

BỨC THƯ ĐẦU XUÂN

Tết đến hai ngày rồi mẹ nhỉ ?
Đầu xuân con biết mẹ đang buồn.
Ai vui chi được đời tang tóc,
Sông chứa sầu đau, núi dựng hờn.

Ra đi từ dạo mùa cam chín,
Đã mấy mùa cam con chữa về.
Tóc mẹ hoa râm, nay bạc trắng,
Vô tình trước ngõ trắng hoa lê.

Có những đêm buồn con phát khóc,
Nhớ xưa tết đến dậy mai vàng.
Tha hương thân bé còn lẫn lóc,
Mỗi độ xuân về mỗi dờ dang.

Quê nhà hoang vắng ra sao mẹ ?
Đây phần son bay ngập phó phờng !
Con vẫn trông chờ sâu cả mắt

Ngày nào thiên hạ biết yêu thương.

Con viết bức thư này giữa lúc
Súng xa vang động cánh mai vàng,
Nhà trọ cô đơn nghe gió giục,
Bồ câu giỡn nắng mới bay ngang.

Ít bữa mai tàn rơi trước ngõ,
Nhặt giùm dăm cánh ép cho con.
Mẹ ơi ! đợi lúc trời thôi gió,
Con sẽ quay về để mẹ hôn.

TRUNG PHƯỚC OI !

Tặng bà con...

Trung Phước ơi, sông sâu dài uốn khúc,
Tình cheo leo cao vút một con đèo,
Núi Chèo bẻo vươn mình trong khói đục,
Hòn Cà tang thương nhớ vọng tình theo.

Đây đồng Chợ không còn vang nhịp bước,
Và đồng Quan, đồng Vú chắc tiêu điều !
Lúa vàng ơi, lúa vàng bao năm trước,
Rộc cây Bồng bờ trở mạch cô liêu.

Cau xanh lắm, cau với người thân thiết,
Bắp non non, người đợi bắp vàng bao,
Lụa óng ánh tay ngà thoãn thoắt dệt...
Đời không dài hơn một giấc chiêm bao !

Làng xóm lặng, lều xác xơ dăm túp,
Người tha hương còn mất chẳng tin về,
Con lạc mẹ, bao đêm chồng khóc vợ,
Mãng bẻ rời, tre không kín niềm quê !

Chín năm chẵn máu chưa hề ngớt chảy,
Chim không ca, bắp cũng chẳng vàng bao,
Khung cửa lạnh, tay ngà đang ấp mộ,
Hẹn tương phùng trong một giấc chiêm bao.

Mùa hy vọng thấp đôi hàng nền đỏ,
Chép bài thơ thương nhớ giữa kinh thành.
Òi yếu đuối một linh hồn nho nhỏ,
Chỉ mong ngày nắng ấm ngọn cau xanh.

XUÂN VỀ THƯƠNG NHỚ VỚI AI ĐÂY

Tặng Trương Đình Ngừ

Tết đến rồi đây, xuân đến đây,
Xuân xuân, tết tết được bao ngày ?
Cười nghiêng núi thẳm, xuân gian khổ,
Khóc đứng quê xa tết dạn dày.
Có những con người không biết tết
Cầm bằng năm tháng một cơn say
Có những con người không biết chết
Hẹn cùng trời đất một ngày mai,
Có những con người không nói hết
Căm căm thế sự nhíu đôi mày !
Tết đến xuân về bặm mấy bận,
Giang hồ ta vẫn trắng đôi tay.
Lòng riêng nào biết xuân hay tết,
Tóc đã pha sương kể những ngày
Câu chuyện tâm tình không tỏ được,
Hoa đào hàng xóm lả lơi bay...
Xót thương thân thể còn dang dở,
Khói thuốc làm cay đôi mắt cay !
Chợt thấy bên hiên hoa lại nở,
Và xuân lại đến ở đâu đây.
Nhưng hoa đã tỏ đường ong bướm,
Xuân vẫn còn xuân với đoạ đây.
Xuân vẫn còn xuân trong máu lửa,
Còn xuân nên vẫn trắng đôi tay !
Nhắm mức gừng sông ba bữa tết,
Giở chong thư cũ mấy năm nay...
Đâu đây nhạc rớt mừng xuân mới,
Không hiểu thương ai nước mắt đây !
Nhà trống tha hồ mơ mộng đến,
Tiền đâu mua lấy nửa cơn say ?
Thơ chẳng ai yêu, rồi cũng vẫn
Đêm đêm nằm tính chuyện tương lai.
Cố tri dăm đứa nghèo xơ xác,
Ăn chực nằm chờ khắp đó đây.
Tán gẫu, cười sông, ngâm lạc giọng :
“Sông đời thua hẳn cả thơ ngây”
Thuốc chưa hết điều mà cay mắt,
Tình chùng muôn đời vẫn đắng cay !
Xuân bỗng tung bùng trên má thắm,
Xuân về thương nhớ với ai đây ?

EM CHỈ TRẢ LỜI

Tặng Tôn Thất Trung Nghĩa

Có rượu nhiều không mà say đêm nay ?
Có tiếng giai nhân cười vang đường dài ?
Cô đơn từng bước lê trong tối,

Có hoa nào không mà anh đưa tay ?

Ngày xưa dậm liễu xanh còn xanh,
Ngày xưa trang thư thêm trang tình.
Ngày nay một chút vô tư mất,
Ngày nay một phút buồn mông mênh.

Có rượu nhiều không mà say trọn đêm ?
Có người ngày xưa ta gọi là em ?
Còn đâu mộng thắm mơ xanh nữa,
Tuổi nhỏ qua rồi, hoa rơi bên thềm !

Ngày xưa rằng vui hay không vui ?
Có ai cầm tay, ai hôn môi ?
Nghẹn ngào khẽ gọi tên em gái,
Tên em theo gió bay đi rồi !

Có rượu nhiều không mà ta mời nhau ?
Có buồn vu vơ như thuở ban đầu ?
Gọi em suốt nửa đời em nhỉ ?
Em chỉ trả lời trong giấc chiêm bao !

BÀI THƠ CUỐI MÙA

Tặng Huy Trâm

Không vui từ dạo mới quen nhau,
Bờ cách xa bờ, ai biết đâu
Em vẫn bình minh đôi mắt ngọc,
Còn ta đêm tối phủ từ lâu !

Những buổi xa vời ta đợi thư,
Nửa khuya sực tình, khóc bao giờ ?
Có chẳng em nhỉ, hay là mộng ?
Xin được cười yêu trong giấc mơ.

Em đắp thành cao ngăn cách ta,
Ta ngồi trông mãi giọt mưa sa.
Không em, mai một còn chi nữa ?
Ngày tháng buồn tênh vẫn lướt qua.

Mùa cuối, năm tàn, yêu nửa thôi ?
Kìa em, vừa thoáng ánh sao rơi,
Đợi khi lòng đất đưa tay đón,
Ta sẽ dần quên chuyện đời.

DÒNG THƠ HÔM NAY

Nghe như mình đã ngủ
Từ mười mấy năm qua,
Quờ tay trong bóng tối
Ngất vội một cành hoa.

Tuổi em mười sáu nhé,
Hay đã ba mươi rồi ?
Cành hoa đêm đã héo,
Hay vài cánh còn tươi ?

Ly cà phê sánh đặc,
Dạ hội tan từ lâu.
Còn gì mà thắc mắc,
Đời không là của nhau.

Đi giữa lòng thành phố
Cúi mặt trông bóng mình,
Đôi bàn chân xương xẩu,
Con đường rộng thênh thênh.

Sẽ có người nhăn mặt
Đọc dòng thơ hôm nay,
Chút buồn vương khoé mắt :
- Sao chừ còn đắng cay ?

- Thừa rằng từ lâu lắm
Chẳng bao giờ em quên.
Tóc xanh chùng lóm đốm,
Suốt đời tôi đi tìm.

CÚI ĐẦU

Tặng Nguyễn Thạch

Tôi sẽ không còn ngỡ ngác bên em,
Hành tinh đang buồn ai say ban đêm ?
Tóc tơ thè thốt, mà nay xa vắng,
Mà nay tơ tóc buộc gì cánh chim !

Mệt lắm rồi, không theo em nữa đâu,
Mệt lắm rồi, tôi buồn thiu cúi đầu,
Con chó không về, ổ rơm lạnh lạnh,
Con chó không về, ai biết đêm sâu ?

Tôi biết nói gì khi ta quên nhau ?
Tôi biết muốn gì, trời còn mưa mau.
Em vẫn là em, xưa kia tuy khác,
Tôi biết là tôi, chừ đây cúi đầu.

Tôi lại say rồi, ngả nghiêng, ngả nghiêng,
Nhạc cuồng gào lên, nhạc cuồng không tên,
Ai vừa khóc đây, tôi không biết nữa,
Nghe xoáy trong hồn, làm sao em quên ?

BÀI THƠ VIẾT TRƯỚC KHI VỀ

Khi em đến chắc tôi về xa lắm,
Mưa buổi chiều ray rức quá em ơi !
Tôi nhìn mưa đôi mắt đóng khung trời,
Lòng nhân thế mưa nhiều hơn nắng đó.
Từ thuở thương nhau mộng tình nhỏ nhỏ,
Có vườn hoa hồng bạch dưới trăng thu,
Vuốt tóc người yêu, khe khẽ ngâm thơ,
Đốt trầm để ấm lòng đêm gió rét,
Mùa xuân đến nghe chim vườn ríu rít,
Rồi mười năm nhớ khúc ân tình xưa,
Ta nghiêng đầu bên cửa sổ trông mưa.
Nhưng chiều nay mưa buồn trên phố vắng,
Tuổi quá ba mươi đời chưa hé nắng,
Có bao giờ vui trọn giấc đâu em !
Đóa mộng vàng son rã cánh bên thềm,
Tôi cô độc bước chân về nghĩa địa.
Không nở trao em nỗi buồn thâm thía,
Vì đời em là một buổi mai xuân.
Em ngâm thơ cho đời đẹp tuyệt trần,
Tưởng vĩnh viễn những phút giây ngắn ngủi,
Còn tôi sống với tháng hờn, năm tủi !
Lỡ nhau rồi, tôi khóc hết đêm nay,
Mai tôi về em sẽ vắng bàn tay
Ai vuốt tóc em chiều mưa rả rích ?
Ai hôn mắt em vội niêm cô tịch ?
Ai ngâm thơ cho em ngủ trong tay ?
Ai dìu em đi trọn quãng đời này ?
Khi em đến chắc tôi về xa lắm,
Trăng vỡ tan tành, thuyền mơ đã đắm,
Tôi sẽ về là tôi chết em ơi !
Mưa chiều nay che khuất một khung trời.

DÁNG XƯA

Để em theo dõi bụi ngàn,
Dáng xưa còn đọng thời gian mắt sầu.
Buồn lên từ thuở bạc đầu,
Đôi tay vô vọng nguyện cầu dáng xưa.

THUYẾT VÂN

Tặng Bùi Giáng

Còn em chén cúc tang tang
Cuộc vui nói tiếng đoạn tràng ấy chi ?
Thưa rằng : cũng chẳng làm gì,
Ai mê dáng chị mà vì duyên em ?

TỪ HẢI

Nghe rằng dậy đao binh,
Đoạn trường ngay thưở thân nghênh cửa ngoài.
Mặt trăng lơ lửng non đoài,
Mà hồn lơ lửng với loài thảo hoa.

TÔN THẤT TRUNG NGHĨA

Tùng đêm chợ Đũi đắm sâu,
Ly la-ve đỏ gọi đầu tóc xanh.
Người sơn dã lạc kinh thành,
Ngã nghiêng đáy cốc độc hành trong đêm.

NHẬP VÔ CÙNG

Ôi ngày mai khi gió chẳng còn xem
Vũ trụ là sân banh thao dượt,
Tôi làm gì ?
- Chắc gục đầu sụt mướt,
Mà lệ rơi lạt cả dẫu chân em !
Qua muôn trùng sông núi chẳng hề quen,
Nghe tiếng máy đập tan niềm cảm hứng.
Trời xanh lướt một vì sao đang rụng,
Hai vì sao, không, nhiều lắm em ơi !
Trong đêm sâu nghe vỡ giọng ai cười.
Nức nở dây tơ khúc đàn bạc mệnh,
Tôi yêu em không thuê nhà ở cạnh,
Chẳng hề mong bắt được chiếc kim thoa.
Tuổi trăng tròn em đã quá nhiều chưa ?
Hoa hạnh nở bên tường rồi chứ nhỉ ?
Có sao đâu, được biết nhau là quý,
Mười lăm năm còn lại chuyện châu Thai,
Ba trăm năm còn lại tiếng thờ dài !
Đóa hoa bé nghiêng đầu bên cửa sổ,

Nhìn trời xanh lòng hoa thêm bở ngỡ,
Nên nhiều khi đầu cúi dáng băng khuâng,
Hồn thảo hoa rồi cũng nhập vô cùng.

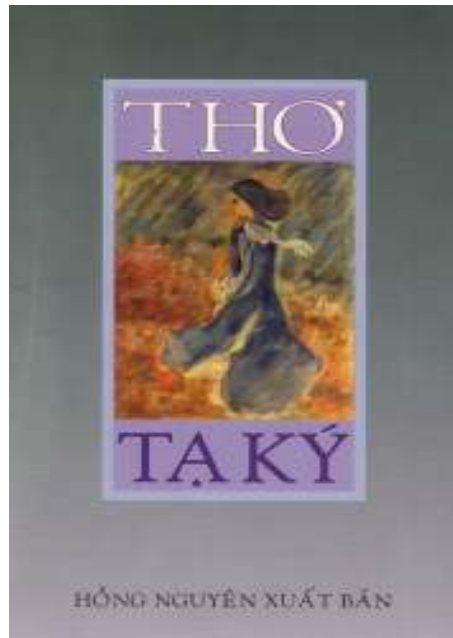
TẠ KÝ SÀU Ở LẠI

ĐOẠN TRƯỜNG GỢI LẠI, BUỒN NHƯ,
THẺ HỆ BÓN LẮM, ĐIỀU BUỒN XÚ NÚI,
SỐ NGUYÊN, ANH CHO EM MÙA XUÂN,
XIN, CHUYỆN BUỒN, THÊM BUỒN,
HOÀI, MỘT MÌNH, LẠI MỘT BÀI THƠ
TÂM TÌNH, VIẾT TRANG TÌNH SỬ, THÌ
TRANG TÌNH SỬ, TÌNH XƯA SỬ NÉN,
NIỀM BỀ DÂU NÀY, XIN THẬT IM, THU,
MƯA ĐÀU THU, CÂU CHUYỆN MUỖI
NĂM, RỪNG RỪNG, ĐÊM SAO, BÀI THƠ
DỄ HIỂU, CÓ LẼ NÀO KHÔNG VIẾT
KHÚC THƠ VUI, HẸN MỘT NGÀY MAI,
ĐÊM GIÁNG THỂ, DÂNG, THƯ GỬI MẸ,
BỨC THƯ ĐÀU XUÂN, TRUNG PHƯỚC
OI, XUÂN VỀ THƯƠNG NHỚ VỚI AI
ĐÂY, EM CHỈ TRẢ LỜI, BÀI THƠ CUỐI
MÙA, DÒNG THƠ HÔM NAY, CÚI ĐẦU,
BÀI TỜ VIẾT TRƯỚC KHI VỀ, DÁNG
XƯA, THUYẾT VÂN, TỬ HẢI, TÔN THẤT
TRUNG NGHĨA, NHẬP VÔ CÙNG

Ghi chú:

- Tập thơ Sầu Ở Lại được nhà thơ Hà Nguyên Dũng thực hiện bản đánh máy từ Sài Gòn.
- Năm 2001, nhà xuất bản Hồng Nguyên tại Hoa Kỳ cho phát hành tập THƠ TẠ KÝ. Trong tập này, cũng như bản đánh máy của Hà Nguyên Dũng thiếu bài **Sầu Ở Lại**, nhưng có thêm được các bài: Một Bản Tình Ca, Chúng Mình, Khi Tình Rượu, Nụ Lửa, Ngõ Lạc, Thánh Giá Còn Nguyên Máu Chảy.
- Tập Thơ Tạ Ký, ngoài thơ còn có các bài viết:
 - Thẻ Phách Và Tinh Anh, tựa của nhà văn Phạm Phú Minh
 - Bài Tường Niệm Tạ Ký, bạt của Lê Khắc Lý
 - Những Đoạn, những trang Nhật Ký cuối cùng của Tạ Ký
 - Trang thủ bút của nhà thơ Tạ Ký
 - Lời Cảm tạ của Tạ Thái, con trai của nhà thơ Tạ Ký

- Bài điệu văn của nhà thơ Tường Linh viết và đọc trong lễ cải táng tác giả Sầu Ở Lại, ngày 5-4-2001

*bìa Nguyễn Thị Hợp
trình bày: Minh Thủy- Hoàng Mai Đạt*

SẦU Ở LẠI

Đời lỡ nhúng sâu bên cốc rượu
Mượn vui bè bạn sống qua ngày
Đoạn trường hơn cả thân ca kỹ
Cơm áo làm quên chuyện nước mây
Năm cùng tháng tận đời hoang vắng
Bên quán ngờ đâu lại gặp mây
Gọi để mừng nhau khi hội ngộ
Thì xin hãy cạn chực ly đầy
Quàng vai tìm chút dư hương cũ
Nhắc đến hằng trăm chuyện đổi thay
Nhắc đến những thằng nay đã chết
Những thằng đang sống kiếp trâu cày
Bạn ơi, nước mắt mình tuôn đây
Ngồi nhậu bên đường ta khóc đây.

MỘT BẢN TÌNH CA

Ta viết bài thơ thương nhớ đây,

Run run tay ấy nắm tay này,
Bao lâu em lạc hồn ta nhi ?
Đô thị cười nghiêng mí mắt gầy.

Ta vẫn chờ em héo cả thơ,
Đèn khuya đêm trắng nẻo tâm tư.
Tóc tơ có kẻ ngàn năm hẹn,
Ai hẹn ngàn năm chuyện tóc tơ ?

Vốn đã yêu nên thề trọn kiếp
Những chiều nắng dịu, sớm mai sương...
Nhưng yêu không phải là không biết
Hăm mấy năm rồi vẫn nhiều nhưong.

Mê lối vàng son lạc cả nhau,
Em ơi, má thắm có nguyên màu?
Xa em từ thuở em làm kẻ
Cột liễu, cười hoa, cửa trước sau!

Hoa có còn tươi sau gió mưa ?
Liễu còn xanh đáng liễu ngày xưa ?
Nói nhau bằng chút tơ duyên cũ,
Và gửi cho nhau ước mộng thừa.

CHÚNG MÌNH

Chúng mình đi về đâu em ơi !
Hoàng hôn, hoàng hôn buồn tê môi
Sao chân em giẫm nhiều hoa thê ?
Hoa của ngày xưa rụng mất rồi !

Chúng mình đi về đâu, về đâu ?
Tay ta còn hay thôi trao nhau ?
Chim xanh không hót, ngày xanh mất
Nào thuở chưa-chi-thẹn-cúi-đầu

Chúng mình bây giờ thơ không xanh
Quên nhìn trời cao, quên trăng thanh
Trăng đâu của thuở đôi mươi nữa
Trời chẳng còn vương mắt diễm tình

Một chút thơ ngây chợt trở về
Hào hoa nguyên vẹn dáng si mê
Lúa đôi nào chẳng từng thương tiếc
Cái buổi chưa-nhìn-nghiêng-nón-che

KHI TỈNH RƯỢU

Trà uống đắng cả họng
Thuốc hút vàng cả tay
Tùng mảnh con hy vọng
Chìm trong đêm sâu dày

Bình minh ơi bình minh !
chim nhỏ hót trên cành
Chim nhỏ ơi chim nhỏ
Thiếu khung trời xanh xanh

Có ai ngồi trong xó
Hát khúc hoàng hôn ca ?
Tuy bóng chiều chưa đỏ
Đầy những mặt dơi già !

Tuổi trẻ ơi tuổi trẻ
Chí trai: ly rượu đầy
Vũ trường chữ vắng vẻ
Tao say hay mày say ?

NGÕ LẠC

tặng Cao Thế Dung

Ngã trên dòng bắc đêm khuya ấy
Đời rã rời trôi với nhịp chèo
Lửa đỏ, thuốc thơm, mờ ngõ lạc
Bập bênh son phấn chí trai theo

Ai giặt hồn tươi trong nước đục ?
Tuổi hoa nằm giữa cánh tay hờ
Mê ly quên cả gà xa giục
nở một bình minh, nhạc quyện thơ

Thuyền lướt trên sông về xứ mị
Bao người chôn chặt tuổi hoa niên
khóc than vọng cổ, đau lưu thủy
Đào sẵn mồ chôn giữa đồng tiền

Đi bán năm canh hồng phận má
Đêm thu chung chạ nhạt thanh xuân
Đời ai giam lỏng trong tay lá
Có biết xuân xanh chỉ một lần ?

Ngõ lạc lên đèn đưa đám chết
Đêm đêm còn mấy cánh hoa rơi ?

Ai vui chinh chiến, aimê mệt ?
Ai khóa mình trong những trận cười ?

NỤ LỬA

Nắng đỏ trên cảnh nghiêng ngửa,
Gió ca điệp khúc hiền hòa
Hiện giữa trời xanh nụ lửa,
Hè về đỏ rực muôn hoa.

Nhớ ai môi rụng chật đường?
Bước trên ngàn môi nhạt thắm,
Bàn chân hình như đẹp lắm
Mất bỏ câu rợn tình thương.

Trên cảnh lửa bùng sức sống,
Vài em không hiểu sao cười?
Ngày nào mộng đời thôi mộng,
Biết còn ép cánh hoa tươi?

Nghiêng nghiêng nón lá qua cầu,
Gió lùa đôi chân khép nép,
Chờ hoa nở đầy xứ đẹp,
Sắc hương còn được bao lâu?

THÁNH GIÁ CÒN NGUYÊN MÁU CHẢY

Hai bờ cây xanh cửa miệng
Gốc cây bón xác cùng hồn
Trái chín chưa mùa hiển hiện
Bàn tay bịt mắt môi hôn

Tình thương mỏng dày lớp giấy
Rách lành gói trọn chữ Yêu
Thánh giá còn nguyên máu chảy
Non sông một nhịp phù kiều

Hai bên hai bánh xe lăn
Lên đèo hay là xuống dốc ?
Hàng triệu con người vun gốc
Ai làm sông cách, núi ngăn ?

Hoa chưa đúc nụ tượng hình
Mùa nào trái lành trái ngọt ?
Ngày đêm góp phần đau xót

Cầu xin tình được vẹn tình

Bàn tay thơm tho họ chỉ
Chờ khi trái chín trên cây
Ta-của-hai-mươi-thê-kỷ
Đợi chờ ta của-muôn-tay